



מ"ת 26631/09/16 - מדינת ישראל נגד ר ס (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 26631-09-16 מדינת ישראל נ' ס(עציר)
תיק חיצוני: 362678/2016

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
מבקשת מדינת ישראל
נגד על ידי ב"כ עו"ד ביטון הראל
ר ס (עציר) - הובא באמצעות שב"ס
משיב על ידי ב"כ עו"ד ישר יעקובי

החלטה

1. בפניי בקשה למעצר עד תום ההליכים כנגד המשיב, שבצידה כתב אישום המייחס לו עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי המפורט בכתב האישום נשוא הבקשה- בעת הרלוונטית התגוררו המשיב ואשתו א ג (להלן: "א") וארבעת ילדיהם הקטינים בעיר לוד. במהלך תקופה, התארח ב ג, אביה של א בדירה (להלן: "המנוח").

ביום **19.8.16** ארחו המשיב, א והמנוח בדירה מספר חברים עם ילדיהם, וסמוך לחצות, לאחר שהאורחים הלכו, שוחחה טלפונית אלכסנדרה בולגין (להלן: "סשה") חברתה של א עם המשיב ואמרה לו כי ברצונה לבקרו בדירה. המשיב אמר לה שלא תבוא, וסיים את השיחה.

חרף האמור, הגיעה סשה לדירה, ומשנכנסה -החלה להתעמת מילולית עם המשיב והטיחה בו כי כלל לא באה לבקרו אלא את א.

המשיב מצדו חזר ודרש מסשה שתצא מהדירה, והוסיף כי אין לה מה לחפש אצלם, אך לא הוסיף להתעמת עימה.

בחלוף זמן מה חזר המשיב ואמר לסשה כי איננה רצויה בביתו, ודרש ממנה לצאת מהדירה וסשה שבה להתעמת עמו מילולית, סטרה לו בפניו, והמשיב בתגובה הדף אותה ממנו.

המנוח, שהבחין בעימות הנ"ל, אמר למשיב שלא יגיד לסשה מה לעשות, וכי היא תישאר בדירה, ובעקבות כך- התפתח עימות מילולי בין השניים, במהלכו אמר המנוח למשיב "**מי אתה ילד...אני נמצא אצל הבת שלי לא**



אצלך...אני אתן לך אגרוף אתה תיפול נוק אאוט, אתה ילד בשבילי".

בהמשך- התפתח העימות לתגרת ידיים בין המנוח למשיב, במהלכו הכה המנוח במכת אגרוף בודדת את המשיב, והמשיב מעד על גבו ונפל לכיוון חדר המשחקים שבמרפסת הדירה.

בהמשך הוסיף המנוח לנסות ולתקוף את המשיב והניף אגרופיו לעברו, בעוד א ניסתה להפריד בין השניים, וחלק מאגרופי המנוח פגעו בה.

אותה עת ניסתה גם סשה להפריד בין המנוח לנאשם, קיבלה מכה, נפלה, ואיבדה את הכרתה לזמן מה.

לאחר שהפרידה א ביניהם שמעה את אחד מילדיה בוכה והלכה לחדרו להרגיעו. בשלב זה גמלה החלטה בלב המשיב לגרום למותו של המנוח, הוא הלך למטבח, נטל סכין מטבח בעלת ידית מקת שחורה שאורך הלהב הינו 11 ס"מ וחזר לחדר המשחקים כשהסכין מוסלקת בידו באופן שהמנוח לא יכול לראותה.

משהגיע לחדר- ניסה המנוח לתקוף את המשיב באגרופיו והכה במשיב מכת אגרוף בודדת, ובתגובה- החל המשיב לדקור מיד את המנוח בסכין בחזהו- שתי דקירות, בגבו- ארבע דקירות ובראשו- דקירה אחת. כתוצאה מעוצמת הדקירות- נשברה להב הסכין.

בשעה 00:59, לאחר שדקר את המנוח, התקשר המשיב למד"א והזעיק אותם לדירה.

הדקירות גרמו למנוח לפציעות וחבלות באבי העורקים, בריאה ימנית, בשריר הגב ובגולגולת, כתוצאה מהן נגרם לו נזק חמור לאבי העורקים, המנוח איבד דם רב, וניסיונות ההחייאה של צוות ד"א לא צלחו, עד שמותו נקבע בשעה 01:35.

2. המשיב נעצר ביום 20.8.16 ומעצרו הוארך מעת לעת עד ליום 12.9.16.

בדיון מיום 12.9.16 קבע בימ"ש זה כי קיים ניצוץ ראייתי והורה על המשך מעצרו עד להחלטה אחרת.

בדיון מיום 10.10.16 הודיע ב"כ המשיב כי בכוונתו לטעון לקיומן של ראיות לכאורה וביקש לדחות את הדיון ליום 7.11.16.

בדיון מיום 7.11.16 הסכימו הצדדים לגבי קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר בתיק.

עם זאת, טען ב"כ המשיב כי נסיבות האירוע מצביעות על כרסום במסוכנות המשיב באופן המצדיק קבלת תסקיר מעצר בעניינו ובחינת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר, בעוד ב"כ המבקשת התנגד לקבלת תסקיר ושחרורו לחלופת מעצר.

3. בטיעוניו טען ב"כ המשיב כי הוא מסכים שהמשיב דקר את המנוח, אך הנסיבות מצביעות חד משמעית



על ביש מזל אליו נקלע המשיב בעל כורחו כשניסה למנוע עימות, תוך שהוא, אשתו וסשה חוטפים מכות נמרצות, מהמנוח.

המנוח הפיל את המשיב לארץ וגרם לחבלות רבות על גופו ואף צולמו, אך הן לא בולטות כמו שנראה ביום האירוע - כשכולו היה בצבעים של כחול וירוק.

גם התנהגותו של המשיב לאחר המעשה מצביעה על כך שאין מדובר באדם מסוכן, בנסיבות הנ"ל כדי להפחית מעילת מסוכנות באופן שיכול להצדיק בחינת עניינו של המשיב באמצעות תסקיר מעצר, כשלכל היותר מתגבשת כאן עבירת הריגה.

לענין פערי הכוחות - מדובר במשיב שאינו גדול, ומשקלו 69 ק"ג לעומת 105 ק"ג של המנוח, גובהו 177 ס"מ לעומת 190 ס"מ של המנוח.

מקומם איך אדם יכול להיקלע לסיטואציה בלי כוונה להימצא בה- המשיב ואשתו לקחו את אביה המנוח של האישה לביתם כי הוא מאוד אלים כלפי אשתו והיה בצו הרחקה. אשת המנוח הייתה במעון לנשים מוכות והוא הורשע בעבר בגין אלימות קשה כלפיה ואף יכול להיות כלפי אחרים.

לענין זה- תמוה מדוע ב"כ המבקשת העביר אליו ר"פ של כל המעורבים חוץ משל המנוח.

ביהמ"ש מתבקש להורות על העברת ר"פ של המנוח על מנת לבסס את מסוכנותו.

בערב האירוע לא הייתה זו הפעם הראשונה שלקחו אותו לביתם בשל התנהגותו האלימה. בעבר אף היה המנוח במסגרת מעצר בית אצלם בבית, והאירוניה היא שהמשיב עשה הכל כדי להקל על המנוח כדי שיהיה אצלם, ונתן לו קורת גג.

הסיטואציה ההזויה מתחילה כשסשה שלכאורה ביקשה להתייחד עם המשיב אצלו בבית, החלה להתקשר אליו בלי הפסקה לטלפון, 14 שיחות וסמס, שלאחד מאלה ענה והשיב כי הוא לא מעונין בקשר איתה, וביקש שתעזוב אותו.

למרות זאת, סשה מגיעה לביתם ואומרת ליד אשתו של המשיב וחמו שמעוניינת להיות איתו והמשיב ביקש ממנה לצאת כמה פעמים מהדירה אך היא לא הקשיבה. כשראה שדרשה להישאר בבית- התייאש, ואחרי כשעה ביקש ממנה לצאת שוב כי השעה מאוחרת, אחרי חצות, והם רצו לישון.

פתאום החל החם להרביץ לכולם ושאל איך המשיב מעז לגרש אותה מהבית והתחיל לקלל את המשיב. בנסיבות אלה, למצער היה קנטור.

המשיב בן 30 ללא עבר פלילי כלל, שעלה לישראל בשנת 1985.



המשיב עצמו קיבל מכות מהמנוח, בדמו של המשיב נמצאו 36% אלכוהול ואצל המנוח היו 399% אלכוהול. הוא היה שיכור לגמרי ובעל כוח פיזי רב, כשהמשיב לא יכול היה להשאירו מתפרע כשאשתו וילדיו נמצאים בבית.

הסכין הייתה בבית בקרבת מקום, וגם לאחר שלקח סכין- חטף מכות מהמנוח.

לא נטענת הגנה עצמית בשלב זה, אך הנסיבות מיוחדות.

התנהלות המשיב לאחר מעשה מצביעה על שלא רצה שהמנוח ימות ועשה הכל כדי למנוע זאת, הוא הראשון שרץ להזמין אמבולנס, ודבריו הוקלטו לפיהם אמר "אני מבקש ומתחנן שתבואו מהר".

בעניין זה- ייאמר כי בקלטת נשמעת שאשתו אומרת שהיא דקרה, ויש מזכר ששוטר עולה לדירה ורואה את אשתו יושבת על המיטה ומלמלת "דקרתי את אבא, דקרתי את אבא", אולם עמדת המשיב היא שהוא זה שביצע זאת.

אנשי מד"א לא עולים לזירת אירוע אלים כשיש חשש לפלילים לפני שמגיעה המשטרה ויתכן שהיו מצילים את המנוח. המשיב מחכה עם מד"א למטה ומתחנן בפניהם שיעזרו לו והם מסרבים.

מדו"ח הפעולה של השוטר צביטקין מרק, שהגיע לזירת האירוע, עולה כי המשיב רץ אליו וצועק "תעצרו אותי אני דקרתי אותו עד שאתם לא עוצרים אותי הם לא מטפלים בו".

הוא עשה הכל כדי שהתוצאה הטרגית לא תקרה.

המעשים עצמם היו ספונטניים על דרך המכות, ואין זו דרך חייו של המשיב.

מצפיה בדיסק רואים מתנועות הגוף שלו שהוא חוטף יותר מכות. בנוסף, נודע לו על מות המנוח בחקירתו הראשונה והם לא יכלו להמשיך בחקירה כי הוא רק בכה ומלמל דברים שלא הצליחו להבין.

לגבי הסכין, הוא הסתיר את הסכין וניסה לגרש את המנוח מהדירה ופעל רק לאחר שחטף שוב מכות. הסכין אינה מיועדת לזה, והיא נשברה.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש להפנות את המשיב לצורך קבלת תסקיר מעצר שיבחן אפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

לעומת זאת טען ב"כ המבקשת כי אין כל אינדיקציה בראיות לקשר האינטימי או הרומנטי בין המשיב לסשה בכל שלוש חקירותיו תחת אזהרה של המשיב ובעדויות של סאשה ואוליסיה. היא באה לבקר את אוליסיה חברתה.



בחקירה השלישית של המשיב נשאל גם לגבי הקנטור והתשובה הייתה חד משמעית- שלא. המשיב שלל שמנוח התעמר בו או התעלל בו במהלך השנים.

מדובר באירוע טרגי שנכפה על המשיב, הר כגיגית, אין פה תכנון, והוא לא עבריון, אך יחד עם זאת יש פה תכנון אד הוק, לאחר המכה או השתיים שספג מהמנוח, האגו שנפגע לאור זאת שהוא מרים יד כלפי אדם הפותח עבורו את הבית ומהווה עבורו מקלט, ההשפלה ליד אשתו, ועל כן המשיב ניגש למטבח, נטל סכין, ודקר אותו 7 פעמים.

הוא לא תכנן את זה אלא מדובר בתכנון מידי, שארך מספר שניות, ועל פי החוק הקיים זה עולה כדי עבירת רצח ולא הריגה.

הסיבה הישירה למותו של המנוח היא הדקירות של המשיב ולא העיכוב של אנשי מד"א, קל וחומר מקום בו האירוע התקבל בשעה 01:01 והם החלו בטיפול בשעה 01:10.

דווקא משום שלא מדובר ב"עבריון" שאינו קטין והמעשה הוא חריג לאורחות חייו, אין חובה סטטוטורית לערוך תסקיר בעניינו.

אין מקום להתערבות שירות המבחן. למרות העדר העבר והיותו נורמטיבי- ביצע בהינף יד מבלי לחשוב פעמיים את העבירה החמורה בספר החוקים.

מדובר במסוכנות הזועקת לשמייים בשל הפער בין אורחות חייו הנורמטיביות לבין חומרת המעשה ולמהירות שהוא לקח סכין ודקר 7 פעמים, גם אם חש מקונטר וקיבל סטירה.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש להורות על מעצרו עד תום ההליכים נגדו.

4. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים, חומר החקירה וטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי הנסיבות המיוחדות ויוצאות הדופן שבפני מצדיקות **באופן חריג** בחינת חלופת מעצר בעניינו של המשיב, חרף חומרת העבירה.

אין חולק כי עבירת הרצח, החמורה עלי ספר החוקים, מקימה עילת מעצר סטטוטורית בהתאם **לסעיפים 21(א)(1)(ג)(1) ו-(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), התשנ"ו-1996** (להלן: "חוק המעצרים") הואיל ובמקרים אלה - החזקה לפיה קיים יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן בטחונו של אדם ו/או את בטחון הציבורהינה אינהרנטית, והנטל רובץ לפתחו של הנאשם להפריך חזקה זו.



זאת ועוד, הלכה פסוקה היא כי בעבירת הרצח, רק במקרים חריגים לא יעצר נאשם שיש כנגדו תשתית הראייתית המבססת סיכוי להרשיעו. לעניין זה קבע בימ"ש העליון בבש"פ 2646/97 **סהראב עודה נ' מדינת ישראל**, נא (1) 523 כדלקמן-

"אכן, רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי-דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות. מטבע הדברים, אדם המסוגל לבצע רצח, מסוכן הוא לביטחון הציבור, וקשה ביותר להפריך חזקת מסוכנות זו. אדם שאינו בוחל אף בפגיעה בערך הבסיסי והאוניברסלי של קדושת החיים, אינו ראוי לאמון שהחברה נותנת באדם המשוחרר בערובה _ שיקיים את תנאי שחרורו. מקום בו לכאורה הנאשם רצח אדם _ אין להניח כי צווי בית-המשפט יהיה בהם להטיל עליו מורא. את הסיכון מפניו של הנאשם שפגע בערך הנעלה מכל הערכים _ יש להטיל על הנאשם ולא על סביבתו. זאת ועוד, אדם הנאשם בעבירה שדינה מאסר עולם חובה, אף אינו נתון למוראו של עונש נוסף בגין עבירות שיבצע בעת היותו משוחרר בתנאים. משיודע הנאשם כי אם יורשע, דינו לכלות ימיו בין כותלי בית הסוהר _ ספק רב אם יש דבר שירתיעו מלחזור על מעשיו כדי להימלט מן הדין או למען מטרה אחרת."

לצד הנ"ל- הטיל המחוקק **חובה** על בתי המשפט לבחון **בכל מקרה** את המסוכנות הנשקפת מנאשם, ואם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור, שפגיעתם בחירותו פחותה, אם לאו -זאת **גם** בעבירות שבצדן מאסר עולם, או אלימות קשה תוך שימוש בנשק קר (**סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים**) (ראו: בש"פ 2646/97 הנ"ל, עמ' 527, פסקה ג).

מבלי להקל ראש בחומרתה של העבירה מיוחסת למשיב, ולנסיבות המפורטות בכתב האישום -שסופן טרגי, הרי שאין להתעלם מכך שדי בבחינת העובדות כדי להצביע על הנסיבות החריגות והמיוחדות בעניינו של המשיב.

מהמתואר עולה כי מדובר באירוע מתגלגל, שהסלים לאורך הדרך, וזאת **לא בהכרח** בשל התנהגותו של המשיב.

כך, תחילת האירועים מתוארים בהגעתה של סשה לביתו **בניגוד** לרצונו של המשיב וחרף העובדה כי הורה לה במפורש בשיחת טלפונית מוקדמת ביניהם שלא להגיע לבית, המשכם- בוויכוח מילולי ביניהם, במהלכו- הייתה זו סשה **שתקפה אותו** באופן פיזי ו**סטרה** על פניו בביתו שלו, דרך **התערבות** של המנוח בוויכוח והטחת **איומים** כלפי המשיב שהובילה **לתגרת ידיים** בין השניים, וסופם- **בהכאת המשיב במספר אגרופים מצד המנוח**, ובכלל זה **עובר לדקירתו**.

אין חולק כי נטילת הסכין ודקירת המנוח עד כדי פציעתו באופן שגרם למותו -הינם מעשים חמורים וקשים מאין כמוהם.



עם זאת, בבואו של בימ"ש זה לבחון מסוכנות בשלב זה, באופן הבוחן את הצורך בהותרת המשיב במעצר מאחורי סורג וברית, הרי שלנסיבות אלה חשיבות מכרעת, הואיל ויש בהן כדי להצביע כי **לא מיהר לפעול באלימות חרף השתלשלות אירועים שגרמה לו למצוקה פיזית ונפשית בתוך ביתו-מבצרו**, וכי לבסוף מה שהניעו לפעול באלימות רבה היה איבוד שליטה כלפי המנוח באופן ספציפי (אף לא כנגד סשה או אשתו שניסו להפריד), תוך נטילת סכין מהמטבח בבחינת "עידנא דריחתא", כל זאת בשל תקיפת המנוח אותו, באלימות לא מבוטלת, פיזית ומילולית.

לא זאת אף זאת, אלא שמיד לאחר המעשה מיהר המשיב והזעיק צוות מד"א על מנת לנסות ולהציל את חי המנוח.

נסיבות אלה, לצד העובדה כי מדובר במשיב כבן 30 ללא כל עבר פלילי שניהל עד כה אורח חיים נורמטיבי לחלוטין, מלמדות כי לכל הפחות ראוי לבחון את שאלת המשך מעצרו באמצעות הפנייתו לשירות המבחן.

יש לציין כי בבש"פ 4054/13 גפן פטר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 17.6.13) עמדה כב' הש' ארבל על כך שחרף העובדה כי רק במקרים נדירים וחריגים ישוחרר אדם המואשם ברצח לחלופת מעצר, הרי חובה על בימ"ש לבחון אפשרות שחרורו לחלופת אף בעבירת הרצח, תוך פניה לגורמי שירות המבחן. וכך נקבע-

"אכן, כפי שבית משפט זה ציין לא אחת, רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה שהיא כאמור מהחמורה שבעבירות. אדם שאינו נרתע מלפגוע בחיי אדם קשה להפריך את חזקת המסוכנות הטבועה בו, וקשה לתת בו אמון שיקיים את תנאי השחרור. אדם כזה גם יודע שהוא עשוי לכלות את ימיו בכלא, ומשכך ספק אם יירתע ממעשה גם לא חוקי כדי לשבש ראיות או להימלט מאימת הדין...השאלה כיצד להפיג חששות אלה? באותם מקרים חריגים ונדירים כאשר אנו מבקשים לבחון אם אכן הנאשם שאנו דנים בו אינו בא בגדרם, ראוי בהחלט להיעזר בשירות המבחן שיפרוש בפני בית המשפט הדן בעניין את תמונת המצב לגבי הנאשם משפחתו כמו גם ייבחן את החלופות המוצעות ובית המשפט שבפניו מכלול הנתונים יוכל להחליט אם אכן המקרה שבפניו על אף היותו חריג ונדיר, ראוי ו"ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחרותו של האשם פחותה"

למותר לציין כי בנסיבות שבפני, לא נטענה כל טענה בדבר חשש להימלטותו מהדין, או כי קיימת אינדיקציה לשיבוש הליכי משפט מצדו של המשיב או מי טעמו, ועל כן עסקינן בעילת מסוכנותו גרידא.

בשולי הדברים יוער, כי לבימ"ש סמכות לעצור עד תום ההליכים גם מקום בו קיימת מחלוקת לגבי טיבה של עבירת ההמתה, אם רצח אם הריגה, כפי שעולה מטיעוני הצדדים בעניינו, ובלבד שקיימות ראיות לכאורה למעורבותו של נאשם במות הקורבן.



לעניין זה נקבע במ"ת (מרכז) 10948-09-08 מדינת ישראל נ' מרי בת ז'אן פיוז (פורסם בנבו, מיום 27.1.09)-

"לבית המשפט נתונה הסמכות לעצור נאשם עד תום ההליכים, כאשר בית המשפט מוצא תשתית ראיתית לכאורה להרשעתו בעבירה השונה מזו המצוינת בכתב האישום, אך העולה מן העובדות המצויות בו. סמכות זו תואמת את סמכותו של בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שונה מכוח הוראת סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 ... כך למשל, במקרה של אישום ברצח כאשר התשתית הראיתית לכאורה מבססת לפחות הרשעה בעבירה של הריגה. ראו לעניין זה דברי כב' השופט קדמי בבש"פ 4972/97 אלימלך נ' מדינת ישראל, לא פורסם, [פורסם בנבו], ניתן ביום 22.8.97:

"לעניין מעצר די בכך כי הראיות הקיימות מקימות סיכוי סביר להרשעה בהמתת המנוח ואין נפקא מינה עם ההמתה באה בגדרי עבירה של רצח או בגדרי עבירה של הריגה".

כן ראו דברי כב' השופטת פרוקצ'יה בעניין אביסדריס, לפיהם: "מעורבותו של המשיב במעשה המתה הוא יסוד בעל משקל רב בבחינת מסוכנותו, בין אם מדובר ברצח ובין בהריגה".

5. סופו של דבר- על מנת לתת את הדעת לשאלה האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב שבפניי באמצעות חלופה שפגיעתה בחירותו פחותה, אני מורה על קבלת תסקיר מעצר שיפרוש את תמונת המצב בכללותה תוך בחינת חלופות מעצר קונקרטיות מטעם המשיב, בשים לב לכך שעל החלופה לתת מענה לחומרת העבירה.

6. נדחה לדין ליום 21.12.16 שעה 13:30 ועד מועד זה יומצא תסקיר מעצר בנוגע למשיב שיבחן את שאלת מסוכנותו.

מזכירות בית המשפט תשלח באופן מיידי את פרוטוקול ההחלטה לשירות המבחן לצורך יישום החלטתי תוך שמובהר למשיב כי אין בכך כדי לעורר בו ציפיה כלשהי או כדי להצביע על נטיית ליבו של בית המשפט, ככל שהדבר נוגע להכרעה בשאלת מעצרו.

7. המשיב יוותר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדין ע"י שב"ס.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשע"ז, 22 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.